

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

ΔΩΡΟΘΕΑ
ΝΤΕ ΡΟΠ

Πάθος και υπερηφάνεια

Μυθιστόρημα

Ε Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Ι Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Δωροθέα ντε Ροπ – Πάθος και υπερηφάνεια
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Πολυράκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. ΠΕΠΠΑΣ ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γιώργος Πολυράκης, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-797-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΥΡΑΚΗΣ

ΔΩΡΟΘΕΑ
ΝΤΕ ΡΟΠ

Πάθος και υπερηφάνεια

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΟΛΥΡΑΚΗ

ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(θεατρικό, 1995)

ΕΚΕΙΝΗ Η ΣΤΙΓΜΗ

(μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 1996,
22η έκδοση, Φεβρουάριος 2010)

ΧΟΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

(μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 1998, Βραβείο Πεζογραφίας
Ελληνικής Εταιρείας Χριστιανικών Γραμμάτων,
Σειρά στην τηλεόραση, στον ALPHA, 2002-2003,
34η έκδοση, Οκτώβριος 2009)

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΧΘΕΣ

(μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 2000,
Α΄ Βραβείο Μυθιστορήματος Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός»,
20η έκδοση, Δεκέμβριος 2009)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

(μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 2001,
18η έκδοση, Δεκέμβριος 2009)

ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΝΟΗ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

(μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 2003,
13η έκδοση, Φεβρουάριος 2010)

ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 2005,
14η έκδοση, Σεπτέμβριος 2009)

ΣΑΝ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕ ΜΙΑ ΜΕΡΑ

(διηγήματα, Ψυχογιός, 2006,
6η έκδοση, Δεκέμβριος 2009)

ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΚΡΑΥΓΕΣ

(ιστορικό μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 2007,
10η έκδοση, Ιούνιος 2008)

ΟΙ ΑΕΤΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

(μυθιστόρημα, Ψυχογιός, 2008,
6η έκδοση, Σεπτέμβριος 2009)

ΛΥΤΡΩΣΗ

(μυθιστόρημα, 1η έκδοση 1994
2η έκδοση, Ψυχογιός 2009, 6η ανατύπωση, Φεβρουάριος 2010)

*Τούτο το βιβλίο αφιερώνεται στον πανέξυπνο
Αδάμ, τον εγγονό μου, ο οποίος μόλις
στα τρία του χρόνια μού δήλωσε πολύ σοβαρά ότι,
όταν θα μεγαλώσει, θα γίνει σπουδαίος συγγραφέας.
Κι εγώ του είπα, το ίδιο σοβαρά, ότι ο άνθρωπος
γίνεται ό,τι θέλει. Αρκεί να κάνει αυτό που
πιστεύει και να πιστεύει σ' αυτό που κάνει.*

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η ιδέα για τούτο το μυθιστόρημα άρχισε να υφέρεται στη σκέψη μου από την ημέρα εκείνη του Ιουνίου του 2008 που διάβασα σε κάποια εφημερίδα την ιστορία της Λετονής βαρόνης Δωροθέας ντε Ροπ. Άρχισα λοιπόν να αναζητώ λεπτομέρειες για τη ζωή της, χωρίς να έχω καταλήξει σε κάποια συγκεκριμένη απόφαση. Ωστόσο, όσο προχωρούσε η έρευνά μου τόσο το ενδιαφέρον μου κορυφωνόταν, και καθώς μάθαινα όλο και περισσότερες λεπτομέρειες, άρχισα σιγά σιγά να μπαίνω στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα εκείνης της εποχής. Δράττομαι της ευκαιρίας να πω ότι δεν έχω καταφέρει ποτέ να εξηγήσω γιατί εκείνη ειδικώς η εποχή, η εποχή του μεσοπολέμου, ασκούσε ανέκαθεν πάνω μου μια παράξενη γοητεία. Ίσως και αυτό να ήταν ένας από τους λόγους που συντέλεσαν στο να καταλήξω να γράψω τούτο το βιβλίο. Ίσως... Αυτό που μπορώ να πω με βεβαιότητα είναι ότι την οριστική απόφαση την πήρα την ημέρα που συνειδητοποίησα ότι η φαντασία μου είχε αρχίσει να «δουλεύει» υποσυνείδητα από την πρώτη στιγμή που διάβασα εκείνη την εφημερίδα στο τέλος του Ιουνίου του 2008, και ότι είχε ήδη πλάσει κάποια πρόσωπα και κάποια γεγονότα, τα οποία τοποθετούσε δίπλα σε υπαρκτά πρόσωπα και αληθινά γεγονότα εκείνης της εποχής, με αποτέλεσμα να έχει δημιουργηθεί ήδη στη σκέψη μου μία ιστορία, έστω και σε εμβρυϊκή μορφή. Μια ιστορία όπου ο μύθος μπλεκόταν με την ιστορική αλήθεια. Με ευχάριστη έκπληξη κα-

τάλαβα ότι είχα ήδη αρχίσει να βλέπω ολοκλήρα μπροστά μου κάποιες εικόνες και κάποιες σκηνές, σαν να τις ζούσα· εικόνες και σκηνές όπου δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις το μύθο από την πραγματικότητα. Έβλεπα τώρα καθαρά ότι κάθε φορά που μάθαινα κάτι καινούργιο για την ιστορία της βαρόνης Δωροθέας ντε Ροπ, η φαντασία μου δημιουργούσε ένα κομμάτι του μύθου, το οποίο συμπλήρωνε τη σκηνή ή τις σκηνές, έτσι όπως τα κομμάτια του παζλ συμπληρώνουν μια εικόνα.

Μόλις το συνειδητοποίησα, πήρα την απόφαση να κάνω μυθιστόρημα τη ζωή της Λετονής βαρόνης.

Τελειώνοντας, θα ήθελα από τη θέση αυτή να ευχαριστήσω δύο ανθρώπους: το φίλο, συνάδελφο συγγραφέα και δημοσιογράφο Γιάννη Ράγκο, ο οποίος μου παραχώρησε ευγενώς το άρθρο που είχε γράψει στο περιοδικό *Ιστορία Εικονογραφημένη*, του εκδοτικού οργανισμού Πάπυρος, φέρνοντας για πρώτη φορά έπειτα από εβδομήντα τέσσερα χρόνια στο φως την ιστορία της Λετονής βαρόνης, αλλά και επειδή ήταν πάντα διαθέσιμος σε κάθε επικοινωνία μας για το ίδιο θέμα, και το φίλο Κώστα Λογοθέτη, ποινικολόγο, ο οποίος για ακόμη μία φορά έθεσε στη διάθεσή μου την πλουσιότετη βιβλιοθήκη του, στην οποία βρήκα πολλές και διάφορες εφημερίδες της εποχής του μεσοπολέμου, που με εισήγαγαν στην ατμόσφαιρα της εποχής.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΥΡΑΚΗΣ

06-01-2009

Μόλις βγήκε από το ταξί που την είχε φέρει στη Νέα Κηφισιά, η Κολέτ Ντικλό δόξασε τον Θεό που κανείς δεν την περίμενε στον σιδηροδρομικό σταθμό.

Αφησε κάτω τη βαλίτσα που περιείχε όλα τα υπάρχοντά της και περιέφερε το βλέμμα της. Όταν βεβαιώθηκε ότι θυμόταν καλά, ότι δεν είχε κάνει λάθος, χάρηκε για την απόφασή της να πει στον οδηγό του ταξί να την αποβιβάσει εδώ όπου στεκόταν τώρα, νιώθοντας το χτυποκάρδι μιας απρόσμενης ταραχής. Εκείνος της είχε πει ότι το αρχοντικό, που ήταν ο τόπος του προορισμού της, βρισκόταν γύρω στα πεντακόσια μέτρα πιο πάνω, ανάμεσα στα πυκνά πεύκα, όμως η Κολέτ δεν έδωσε σημασία στα λόγια του. Ούτε που παρατήρησε το αδιάφορο ανασήκωμα των ώμων του καθώς εκείνος έμπαινε στο ταξί για να πάρει το δρόμο της επιστροφής. Ίσως και να μην μπορούσε να το δει, καθώς ένα υγρό νέφελο είχε θολώσει ξαφνικά το βλέμμα της, ενώ την ίδια στιγμή πνιγόταν από συγκίνηση, ανάμεικτη με νοσταλγία. Όσο περνούσαν οι στιγμές όλο και περισσότερο βεβαιωνόταν ότι δεν είχε κάνει λάθος και ότι, εντελώς απρόσμενα, βρισκόταν στο μέρος εκείνο στο οποίο είχε βρεθεί με τους γονείς της ακριβώς πριν από πέντε χρόνια. Ένας λυγμός ξέφυγε από το λαρύγγι της, μαζί με ένα βαθύ αναστεναγμό.

Ήταν τότε η πρώτη και μοναδική φορά που είχε έρθει στην Ελλάδα από τη Μασσαλία, όπου είχε γεννηθεί και ζούσε με την

Ελληνίδα μητέρα της και το Γάλλο πατέρα της. Η δεκαεννιάχρονη τότε Κολέτ μιλούσε τα ελληνικά με την ίδια άνεση που μιλούσε και τη γλώσσα του πατέρα της και είχε ενθουσιαστεί με τη ζωή της Αθήνας. Εκείνη την εποχή ένα νέο εξοχικό προάστιο διαφημιζόταν από τις εφημερίδες και τα περιοδικά, και μάλιστα παρουσιαζόταν καλύτερο από το Ψυχικό: η Νέα Κηφισιά. Η ίδια η Κολέτ είχε διαβάσει κάποια διαφήμιση σ' ένα περιοδικό κι είχε εντυπωσιαστεί. Η διαφήμιση έγραφε: *«Δάσος πυκνόν πνύκων, νερά άφθονα, οριζών ονειρώδης, καθιστούν την τοποθεσίαν ταύτην μαγευτικήν θερινήν διαμονήν. Συγκοινωνία αριτία ευρωπαϊκής εξοχής με τον κατασκευαζόμενον ηλεκτρικόν σιδηρόδρομον Αθηνών-Κηφισίας»*.

Η νεαρή κοπέλα ήταν ανήσυχο πνεύμα. Αμέσως μόλις διάβασε την εφημερίδα, μπήκε στο γραφείο του διευθυντή του ξενοδοχείου όπου διέμεναν και ζήτησε πληροφορίες για το νέο προάστιο. Από καθαρή περιέργεια και μόνο. Εκείνος, εντυπωσιασμένος από τα δυο καστανοπράσινα μάτια που τον κοίταζαν, είχε απαντήσει πρόθυμα ότι ναι, πολλοί Αθηναίοι αγόραζαν οικοπέδα στη Νέα Κηφισιά, όμως ήταν περισσότεροι εκείνοι που δίσταζαν να επενδύσουν χρήματα σ' εκείνο το απομακρυσμένο προάστιο, όπου το χειμώνα κυκλοφορούσαν λύκοι και τσακάλια. Αυτό το τελευταίο ήταν που είχε κάνει την περιέργεια της κοπέλας να κορυφωθεί. Στρογγυλοκάθισε στην πολυθρόνα της, άρχισε να ζητάει όλο και περισσότερες πληροφορίες κι ο διευθυντής, παρερμηνεύοντας δικαιολογημένα το ενδιαφέρον της νεαρής πελάτισσας, είπε ότι μπορούσαν να πάρουν πληροφορίες από την οικοδομική και βιομηχανική εταιρεία «Τρινέμεια», η οποία είχε τα γραφεία της στην οδό Βερανζέρου 20. Ωστόσο, το μόνο που ενδιέφερε την κοπέλα ήταν να γνωρίσει από κοντά εκείνη την περιοχή, επειδή αυτά που είχε διαβάσει κι είχε ακούσει έκαναν τη φαντασία της να δουλεύει ασταμάτητα. Άλλωστε, δεν είχε δει ποτέ λύκο ούτε τσακάλι, και το γεγονός ότι δεν ήταν ακόμη χειμώνας δεν απέκλειε καθόλου την πιθανότητα κάποιο από αυτά τα άγρια ζώα να βρισκόταν στο δρόμο τους. Σε αυτή την περίπτωση

ση θα είχε πολλά να διηγηθεί στις φίλες της σαν επέστρεφαν στη Μασσαλία, εντυπωσιάζοντάς τες. Ειδικά εκείνη την ψηλομύτα τη Μιλέν, που τις έβλεπε όλες αφ' υψηλού, επειδή πριν από δύο χρόνια είχε κάνει διακοπές στην Κορνουάλη. Ήθελε λοιπόν να την κάνει να σκάσει από το κακό της. Δε δυσκολεύτηκε καθόλου να πείσει τους γονείς της να επισκεφθούν τη Νέα Κηφισιά και να περπατήσουν πολλές ώρες στην εξοχή, χωρίς να συναντήσουν –προς μεγάλη απογοήτευσή της– ούτε λύκο ούτε τσακάλι.

Η Κολέτ είχε επιστρέψει στον τόπο της ευτυχισμένη από εκείνες τις πρώτες διακοπές στη χώρα της μητέρας της, και η χαρά της γινόταν ακόμη μεγαλύτερη επειδή είχε καταφέρει να αποσπάσει από τον πατέρα της την υπόσχεση ότι τις μεθεπόμενες Απόκριες θα έρχονταν και πάλι στην Αθήνα. Τις ημέρες που είχαν μείνει στην ελληνική πρωτεύουσα είχε ακούσει τόσο πολλά για τον τρόπο που ξεφαντώνουν οι Αθηναίοι και οι Αθηναίες κατά την περίοδο της Αποκριάς. Είχε ακούσει διηγήσεις που έμοιαζαν με ζωντανεμένο παραμύθι: διηγήσεις για χορούς, για τουαλέτες πολυτελείας, για αμύθητης αξίας κοσμήματα, για χενίσιματα ευρωπαϊκά και πάνω απ' όλα για κέφι απίστευτο. Το ότι οι διηγήσεις εκείνες αφορούσαν αποκλειστικά την τάξη των πλουσίων και των διπλωματών, επειδή ο λαός βίωνε μεγάλη φτώχεια, δεν καταγραφόταν καν στο συνειδητό της. Μόνο που οι μεθεπόμενες Απόκριες φάνταζαν πολύ μακρινές. Ωστόσο, για τις επόμενες δεν μπορούσε να γίνει ούτε λόγος. Ο πατέρας της ήταν κατηγορηματικός: τα οικονομικά τους δεν άντεχαν δεύτερο ταξίδι μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που έκανε λόγο στο μοναχοπαιδί του για την οικονομική τους κατάσταση.

Λίγους μήνες αργότερα, πριν ακόμη κι από τις επόμενες Απόκριες, όλα άλλαξαν κατά δραματικό τρόπο στη ζωή της κοπέλας. Οι γονείς της σκοτώθηκαν σε τροχαίο δυστύχημα, αφήνοντάς την ολομόναχη στη Μασσαλία, με κάποιους μακρινούς συγγενείς, οι οποίοι δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον για την τύχη της. Ωστόσο, εκείνο που έκανε την ήδη τραγική κατάσταση ακόμη πιο δύσκολη ήταν το γεγονός ότι πολύ γρήγορα οι οικονομίες της

εξαντλήθηκαν, με αποτέλεσμα η κοπέλα να αντιμετωπίζει πλέον πρόβλημα επιβίωσης.

Πολλές φορές κατά το παρελθόν, σε ημέρες ανέμελες κι ευτυχισμένες, είχε ακούσει τη μητέρα της να λέει ότι ο άνθρωπος διαθέτει τεράστιες ψυχικές δυνάμεις, την ύπαρξη των οποίων συνειδητοποιεί μόνο σε περίοδο μεγάλης δοκιμασίας. Τότε που το έλεγε η μητέρα της, η Κολέτ το άκουγε αδιάφορα, σαν να επρόκειτο για κάτι που δεν υπήρχε περίπτωση να το διαπιστώσει ποτέ για τον εαυτό της, καταγραφόταν όμως στο υποσυνείδητό της. Όταν ξαφνικά ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με την τραγική πραγματικότητα, ήταν σαν να άκουγε και πάλι να βγαίνουν εκείνα τα ίδια λόγια από τα χείλη της μάνας της κι ευχήθηκε να αποδεικνύονταν αληθινά.

Από τα δεκατέσσερά της η Κολέτ είχε αρχίσει να κάνει μαθήματα χορού, υπακούοντας στην επιθυμία της μητέρας της, η οποία λάτρευε το χορό και στα μικράτα της ονειρευόταν ν' ασχοληθεί επαγγελματικά με αυτή την τέχνη. Ωστόσο, οι γονείς της είχαν σταθεί αρνητικοί απέναντι στην επιθυμία της κόρης τους. Ούτε τα παρακάλια της ούτε τα κλάματά της δεν είχαν αποδειχτεί ικανά να κάμψουν τις αντιστάσεις τους, με αποτέλεσμα ο χορός να έχει παραμείνει ένα όνειρο απραγματοποίητο για τη νεαρή τότε κοπέλα. Αυτός ήταν ο κυριότερος λόγος που ώθησε την κόρη της στο χορό, αλλά πολύ γρήγορα διαπιστώθηκε ότι η μικρή έκρυβε ένα ταλέντο αξιοζήλευτο. Στα δεκαεννιά της ήταν κιόλας περίφημη χορεύτρια. Την εποχή εκείνη δε θα μπορούσε να διανοηθεί ότι αυτό που έκανε ως χόμπι θα τη βοηθούσε να επιβιώσει κάποια ημέρα.

Όταν ξαφνικά τη χτύπησε η τραγωδία, αφήνοντάς την ολομόναχη, η Κολέτ σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να έβρισκε τρόπο να εξασφάλιζε τα προς το ζην, πριν εξαντληθούν οι περιορισμένες οικονομίες που βρήκε από τους γονείς της. Αφού το σκέφτηκε, δεν καθυστέρησε καθόλου να πάρει την εξής απόφαση: εφόσον ο χορός ήταν αυτό που είχε σπουδάσει και το μόνο που ήξερε, θα έκανε επάγγελμα την τέχνη της. Ωστόσο, τότε που το αποφάσιζε δεν

μπορούσε να φανταστεί ότι δε θα συναντούσε καμία δυσκολία στο να υλοποιήσει την απόφασή της.

Η φύση είχε προικίσει απλόχερα την Κολέτ στην εμφάνιση. Ψηλή, λεπτή, με επιδερμίδα στο χρώμα του σταριού, μάτια καστανοπράσινα και ίσια καστανά μακριά μαλλιά, σαρκώδη χείλη κι ελαφρώς προτεταμένα ζυγωματικά, μ' ένα φωτεινό χαμόγελο που αποκάλυπτε δύο σειρές μαργαριτάρια, τραβούσε σαν μαγνήτης πάνω της τα βλέμματα. Είχε τέλειες αναλογίες κι ο χορός είχε προσθέσει στις κινήσεις της μια χαρακτηριστική πλαστικότητα. Κοντολογίς, διέθετε όλα τα προσόντα για να βρει δουλειά ως χορεύτρια.

Πράγματι, δε δυσκολεύτηκε καθόλου. Παρ' όλα αυτά, πριν περάσει πολύς καιρός, ο αρχικός ενθουσιασμός άρχισε να παραχωρεί τη θέση του στην απογοήτευση. Μπορεί τα χρήματα που κέρδιζε να ήταν αρκετά, όμως τελικά δεν μπορούσε να συμβιβαστεί με την ιδέα ότι κάθε βράδυ, μετά το τέλος του χορού της, θα έπρεπε να πηγαίνει στο τραπέζι οποιουδήποτε πελάτη διατύπωνε τέτοια επιθυμία στο αφεντικό της, αλλά και ότι θα ήταν υποχρεωμένη να ανέχεται χαμογελώντας τις χειρονομίες και τα υπονοούμενά του. Όταν πια βεβαιώθηκε ότι η κατάσταση δεν επρόκειτο να αλλάξει, αλλά και ότι εκείνη αδυνατούσε πλέον να την ανέχεται, σηκώθηκε και έφυγε. Είχε όμως ήδη γίνει γνωστό το όνομά της στους νυχτερινούς κύκλους της Μασσαλίας, κι έτσι βρήκε αμέσως δουλειά σ' ένα άλλο μαγαζί, το οποίο ήταν περισσότερο «καθωσπρέπει» από το προηγούμενο, επειδή ήταν ένα από τα πιο αριστοκρατικά της πόλης, κι οι πελάτες μπορούσαν να συνοδεύονται από τις συζύγους ή τις συντρόφους τους. Τα χρήματα που κέρδιζε ήταν λιγότερα, ωστόσο, αυτό που μετρούσε ήταν η καλή ψυχική της διάθεση, αφού δεν είχε να κάνει με ενοχλητικούς πελάτες. Από τις πρώτες βραδιές, μάλιστα, άρχισε να απολαμβάνει τις αντιδράσεις του γυναικείου πληθυσμού την ώρα του χορού της: κάθε φορά που άφηνε το βλέμμα της να πλανηθεί σε κάποιο τραπέζι, την ώρα που χόρευε ημίγυμνη, έχοντας αποτυπωμένο ένα φωτεινό χαμόγελο στα χείλη ή μια ηδυ-

παθή έκφραση στο πρόσωπο –ανάλογα με τη φιοριτούρα του χορού– έβλεπε τη γυναίκα που καθόταν σ' εκείνο το τραπέζι να συννεφιάζει, να στρέφεται στο συνοδό της και να τον παρατηρεί με μισόκλειστα μάτια, σαν να προσπαθούσε να μαντέψει τι γινόταν εκείνες τις στιγμές μέσα του...

Σ' εκείνο το κέντρο, ένα βράδυ, μετά το τέλος του προγράμματός της, δέχτηκε εντελώς απρόοπτα την επίσκεψη ενός άγνωστου άντρα στο καμαρίνι της. Ο άντρας φαινόταν ξένος με την πρώτη ματιά, και έκπληκτη η κοπέλα τον άκουσε να λέει σε σπαστά γαλλικά ότι ήταν Αυστριακός, ότι είχε έρθει στη Μασσαλία κάνοντας ένα ταξίδι αναψυχής, κι ότι εντελώς τυχαία είχε βρεθεί σε τούτο το κέντρο πριν από τρία βράδια και την είχε δει να χορεύει, αφήνοντάς τον άφωνο με την ομορφιά και το χορό της. Ύστερα, συνέχισε λέγοντας ότι και τα βράδια που ακολούθησαν ερχόταν κι έπιανε τραπέζι για ένα και μοναδικό λόγο: να την έβλεπε και να παρακολουθούσε το πρόγραμμά της.

Μετά την πρώτη έκπληξη, η Κολέτ είχε αρχίσει να δυσανασχετεί ακούγοντάς τον, καθώς ήταν βέβαιη για τις προθέσεις του. Ωστόσο, διαψεύστηκε γρήγορα και η μια έκπληξη άρχισε να διαδέχεται την άλλη, καθώς άκουγε τον άγνωστο να λέει ότι ήταν κάτοικος Βιέννης, ιδιοκτήτης ενός από τα πιο μεγάλα, πιο γνωστά και πιο αξιοπρεπή νυχτερινά κέντρα της πόλης και ότι της πρόσφερε δουλειά μ' ένα συμβόλαιο πολύ καλύτερο από αυτό που είχε σε τούτο το μαγαζί. Επειδή όμως είχε προγραμματίσει να έφευγε την επόμενη ημέρα από τη Μασσαλία, την παρακάλεσε να του έλεγε εκείνη τη στιγμή αν ήταν διατεθειμένη να σκεφτόταν την πρότασή του. Σε αυτή την περίπτωση θα παρέτεινε για άλλη μία ημέρα την παραμονή του στην πόλη, προκειμένου ν' ακούσει την τελική απόφασή της.

Η Κολέτ δε χρειάστηκε να το σκεφτεί πολύ. Μόλις συνήλθε από την αναπόφευκτη έκπληξη που ένιωσε ακούγοντάς τον, απάντησε ότι ναι, θα ήταν έτοιμη να φύγει μαζί του μεθαύριο κιόλας για τη Βιέννη, εάν αύριο πήγαιναν σ' ένα δικηγόρο και υπέγραφαν το συμβόλαιο που της πρότεινε. Έτσι και έγινε.

Ο πρώτος καιρός στη Βιέννη ήταν ό,τι πιο όμορφο θα μπορούσε να ονειρευτεί ποτέ η κοπέλα. Ή, τουλάχιστον, έτσι πίστευε. Η πανέμορφη πρωτεύουσα της Αυστρίας, με τα πάρκα, τους αριστοκρατικούς δρόμους, τα επιβλητικά κτίρια και το Δούναβη να τη διαρρέει ήρεμος και μεγαλοπρεπής, την είχε μαγέψει. Κάθε ημέρα καινούργιες εμπειρίες ομόρφαιναν τη ζωή της. Κι όσο για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες εργαζόταν στο νέο γι' αυτήν κέντρο και –κυρίως– για την ποιότητα του κοινού που την παρακολουθούσε χειροκροτώντας την κάθε βράδυ, δε γινόταν σύγκριση με ό,τι είχε ζήσει τα προηγούμενα χρόνια στη Μασσαλία.

Ωστόσο, κάτι της έλειπε. Κάτι που δεν ήταν δυνατό να το αναπληρώσουν αυτά που απολάμβανε κάθε ημέρα κι εκείνα που ζούσε κάθε βράδυ...

Στην αρχή δεν κατάλαβε για ποιο λόγο είχε αρχίσει να κάνει σκέψεις που ήταν αδύνατο να μορφοποιήσει. Ούτε καταλάβαινε γιατί ένιωθε ξαφνικά κάτι που έμοιαζε με θλίψη σε ώρες που –όπως πίστευε– δεν είχε κανένα λόγο να νιώθει έτσι. Εκείνο, όμως, που συνειδητοποιούσε ήταν ότι κάποιες φορές έπεφτε σε μελαγχολία. Μια μελαγχολία αδικαιολόγητη –όπως παραδεχόταν και η ίδια– από την οποία όμως δεν μπορούσε να απαλλαγεί, όσο κι αν το επιθυμούσε.

Όσπου κάτι, σαν ξαφνική αναλαμπή, άνοιξε μια χαραμάδα στη σκέψη της. Ήταν κάποια ηλιόλουστη ημέρα, κι εκείνη περπατούσε σ' ένα καταπράσινο πάρκο. Είχε τόσο καλή διάθεση και ένιωθε τόσο ανάλαφρη, που αισθανόταν πως έτσι κι άνοιγε τα χέρια, θα μπορούσε να πετάξει.

Καθώς συνέχιζε τον περίπατό της, βρέθηκε μπροστά σε μια ομάδα μικρών παιδιών που έπαιζαν αμέριμνα πάνω στο γρασίδι. Ήταν όλα μεταξύ τριών και πέντε ετών. Έτρεχαν πέφτοντας κάτω κάθε τόσο, κυνηγούσαν το ένα το άλλο, γελούσαν και τιτίβιζαν χαρούμενα σαν πουλάκια. Από κάποιο κοντινό παγκάκι τα παρακολουθούσαν ευτυχισμένες οι μαμάδες τους.

Η Κολέτ είχε παραμείνει ξαφνικά ακίνητη, λες και τα πόδια της είχαν ριζώσει στο γρασίδι. Το βλέμμα της πηγαινοερχόταν

από την ομάδα των παιδιών στις μαμάδες, και αν μπορούσε να έβλεπε το πρόσωπό της σε καθρέφτη εκείνες τις στιγμές, θα ξαφνιαζόταν από τη σκιά της μελαγχολίας που αναδυόταν από τα μάτια της κι αλλοίωνε τα χαρακτηριστικά της. Δεν μπορούσε φυσικά να δει τίποτα, ωστόσο, ένιωσε αμέσως το γνώριμο πια σφίξιμο στο στήθος. Ήταν η στιγμή που άνοιξε εκείνη η χαραμάδα στη σκέψη της και σαν καθυστερημένη αναλαμπή φώτισε κι αποκάλυψε την πηγή της μελαγχολίας που εδώ και καιρό τη βασάνιζε, απειλώντας κάποιες φορές να την πνίξει. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι με τη δουλειά που έκανε –η οποία την κρατούσε σχεδόν όλη τη νύχτα στο κέντρο όπου χόρευε, με αποτέλεσμα να κοιμάται αναγκαστικά μέχρι το απόγευμα την επομένη για να αντέξει και να είναι φρέσκια και όμορφη το βράδυ– θα ήταν πολύ δύσκολο, έως αδύνατο, να κάνει οικογένεια και να χαίρεται κάποια στιγμή δικιά της παιδιά να παίζουν στο γρασίδι, ενώ εκείνη θα τα παρακολουθούσε καθισμένη σε κάποιο παγκάκι, όπως έκαναν εκείνες οι μαμάδες απέναντί της.

Η σκέψη αυτή της προκάλεσε πόνο. Η οικογενειακή ζωή ήταν για εκείνη ό,τι πιο σημαντικό και ανεκτίμητο, και διατηρούσε στη μνήμη της άπειρες ευτυχισμένες αναμνήσεις από τότε που ήταν ακόμη παιδούλα και μεγάλωνε με την αγάπη των γονιών της. Λάτρευε τα παιδιά, στα μικράτα της ονειρευόταν το πριγκιπόπουλο που θα ερχόταν κάποια ημέρα καβάλα στο άλογο, και σαν μεγάλωσε εξακολουθούσε να ονειρεύεται και να περιμένει, όχι βέβαια το πριγκιπόπουλο, μα ένα παλικάρι που θα 'κανε την καρδιά της να χτυπήσει δυνατά, με το οποίο θα ζούσε ευτυχισμένη, αποκτώντας πολλά παιδιά μαζί του. Ξαφνικά κι εντελώς αναπάντεχα κατάλαβε ότι, εάν δεν ήθελε να δει τα όνειρά της να γίνονται χίμαιρες, θα 'πρεπε να ξεχάσει τη χορεύτρια και να έβρισκε άλλη βιοποριστική εργασία.

Παρά το νεαρό της ηλικίας της, η Κολέτ ήταν άνθρωπος των γρήγορων αποφάσεων. Από τη στιγμή που είδε την κατάστασή της από τέτοια οπτική γωνία, δε θέλησε να χάσει άλλο καιρό, πολύ γρήγορα όμως διαπίστωσε ότι στη ζωή τα πράγματα δεν έρχονται

πάντα εύκολα. Τούτη τη φορά δεν ήταν όπως την πρώτη. Εδώ και δυο τρία χρόνια άκουγε για την ανεργία που μάστιζε όλη την Ευρώπη, αλλά όπως όλοι οι νέοι που έχουν κάποια δουλειά, έτσι και εκείνη το θεωρούσε απλώς μια κατάσταση που ήταν μεν δυσάρεστη για το κοινωνικό σύνολο, αλλά δεν την αφορούσε προσωπικά.

Είχε περάσει περισσότερο από ένας μήνας χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ωστόσο δεν απογοητευόταν, επειδή είχε αποφασίσει ότι θα σταματούσε να χορεύει στο νυχτερινό κέντρο μόνο όταν θα έβρισκε κάτι άλλο που θα κάλυπτε τις απαιτήσεις της. Οικονομικό πρόβλημα λοιπόν, για την ώρα τουλάχιστον, δεν αντιμετώπιζε και αυτό ήταν κάτι που της παρείχε μεγάλη άνεση χρόνου και κινήσεων. Άλλωστε, δεν ήταν μόνη, καθώς είχε ήδη αποκτήσει κάποιες γνωριμίες, λιγότερο ή περισσότερο σημαντικές, και κάποιους φίλους που ενδιαφέρονταν για την περίπτωσή της. Ανάμεσα στους φίλους της συμπεριλαμβανόταν η Λετονή βαρόνη Δωροθέα ντε Ροπ.

Παρόλο που ήταν η πιο στενή φίλη της στη Βιέννη, στα μάτια της Κολέτ η Λετονή βαρόνη περιβαλλόταν από έναν πέπλο μυστηρίου. Ήταν ρωσικής καταγωγής, είχε γεννηθεί στο Βλαδιβοστόκ και είχε παντρευτεί τον Λετονό βαρόνο και μεγαλοβιομήχανο Πέτερ ντε Ροπ. Η Κολέτ γνώρισε τη Λετονή βαρόνη όταν εκείνη ήρθε ένα βράδυ στο κέντρο όπου χόρευε. Εκείνο το βράδυ, ο ιδιοκτήτης του κέντρου μπήκε ξαφνικά στο καμαρίνι της μετά το τέλος του προγράμματός της και την παρακάλεσε να ντυθεί όσο μπορούσε καλύτερα για να τη συνοδεύσει σ' ένα τραπέζι όπου περίμενε να τη γνωρίσει ένας διακεκριμένος πελάτης με τη συνοδό του. Πρόσθεσε ότι ο πελάτης είχε υποβάλει την παράκλησή του πολύ διακριτικά και με μεγάλη ευγένεια. Η Κολέτ εντυπωσιάστηκε περισσότερο από το ύφος του προϊσταμένου της παρά από τα λεγόμενά του και, νιώθοντας ξαφνικά να εξαπτεται η περιέργειά της, ρώτησε ποιος ήταν αυτός ο διακεκριμένος και με τόσο λεπτούς τρόπους πελάτης, κι ακούγοντας το όνομα και την ιδιότητά του έμεινε κυριολεκτικά άφωνη: ήταν ο βασιλιάς της Αλβανίας Αχμέτ Ζώγου!

«Ο βασιλιάς της Αλβανίας;» είχε ρωτήσει χωρίς να κρύβει την έκπληξή της. Ήταν το μόνο που δεν περίμενε ν' ακούσει. Παρόλο που το συγκεκριμένο κέντρο ήταν από τα πιο αριστοκρατικά της Βιέννης και κάθε βράδυ οι θαμώνες του ήταν από τα εκλεκτά μέλη της κοινωνίας, δεν ήταν και το πλέον συνηθισμένο πράγμα να περνάει το βράδυ του ένας βασιλιάς σ' ένα τέτοιο κέντρο. Για την ακρίβεια, δεν είχε συμβεί άλλη φορά.

«Ναι, η Αυτού Μεγαλειότης ο βασιλιάς της Αλβανίας», απάντησε επίσημα ο διευθυντής δικαιολογώντας απόλυτα την έκπληξή της, που δεν ήταν άλλωστε μικρότερη από τη δική του.

Η Κολέτ ανέκτησε γρήγορα την αυτοκυριαρχία της. «Πώς είπατε ότι είναι το όνομά του;» ρώτησε.

«Ζώγου. Αχμέτ Ζώγου*».

«Αχμέτ Ζώγου λοιπόν... Και είναι κι η βασίλισσα μαζί του, και θέλουν να με γνωρίσουν... Ναι, λοιπόν, γιατί όχι; Είναι πολύ όμορφη η βασίλισσα;»

«Η κυρία που συνοδεύει η Αυτού Μεγαλειότης δεν είναι η βασίλισσα. Θα σας το έλεγα ούτως ή άλλως, για να είστε προετοιμα-

* Αχμέτ Ζώγου (1895-1961) Αλβανός πολιτικός. Το κανονικό του όνομα ήταν «Ζόγγολι», το οποίο άλλαξε σε «Ζώγου». Σπούδασε στην Κωνσταντινούπολη και στην τουρκική στρατιωτική σχολή του Μοναστηρίου. Κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο κατατάχθηκε στον αυστρουογγρικό στρατό, κυρίως λόγω του μίσους που έτρεφε για τους Σέρβους. Το 1920 έγινε υπουργός Εσωτερικών και το 1921 αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων της Αλβανίας. Το Δεκέμβριο του 1922 ανέλαβε την προεδρία της κυβέρνησης, ανατράπηκε μετά διετίαν και το 1925 εξελέγη Πρόεδρος της Δημοκρατίας, αλλά την 1η Σεπτεμβρίου 1928 κατάργησε τη δημοκρατία και αυτοανακηρύχθηκε βασιλιάς της Αλβανίας. Υποστηριζόταν από την Ιταλία, απομακρύνθηκε από τους Βαλκάνιους γείτονες, αλλά όταν το 1939 η Αλβανία καταλήφθηκε από την Ιταλία, ο Ζώγου κατέφυγε αρχικά στην Ελλάδα κι έπειτα, αυτός και η οικογένειά του, στη δυτική Ευρώπη (Αγγλία και Γαλλία). Από τη Γαλλία πήγε στην Αλεξάνδρεια, όπου ασχολήθηκε με το εμπόριο ταπιτών. Το 1946 καθαιρέθηκε και επισήμως από τον αλβανικό λαό και η χώρα ανακηρύχθηκε σε δημοκρατία. Πέθανε στο Παρίσι σε ηλικία 66 ετών.

σμένη και να μην κάνετε κάποιο σχόλιο που δε θα ήταν πολύ κομψό. Είναι όμως πολύ όμορφη». Η έξαψη που είχε στο πρόσωπο μπαίνοντας στο καμαρίνι είχε χαθεί και τώρα μιλούσε εντελώς ήρεμα. Η Κολέτ, ωστόσο, είχε ξαφνιαστεί από την απάντησή του.

«Δεν είναι η βασίλισσα; Μα...»

«Η κυρία που είναι μαζί με την Αυτού Μεγαλειότητα είναι η Λετονή βαρόνη Δωροθέα ντε Ροπ· φίλη του» είπε, κόβοντας τη συζήτηση.

Έτσι γνωρίστηκε με τη Δωροθέα ντε Ροπ. Εκείνο το πρώτο βράδυ η Λετονή βαρόνη δεν της έκανε καμιά ιδιαίτερη εντύπωση. Ήταν ξανθιά, όχι πολύ όμορφη, και η Κολέτ την πέρασε για συνομήλική της – αργότερα, όταν οι δυο κοπέλες είχαν πια συνδεθεί με στενή φιλία, θα μάθαινε ότι η Λετονή ήταν τέσσερα χρόνια μεγαλύτερή της. Οπωσδήποτε, εκείνο το πρώτο βράδυ της έδωσε την εντύπωση μιας συνηθισμένης νέας γυναίκας, με αριστοκρατικούς τρόπους βέβαια, αλλά χωρίς τίποτα το ξεχωριστό πάνω της. Ωστόσο, πριν περάσει πολλή ώρα από τη στιγμή που ήρθε στο τραπέζι τους, είχε μια αίσθηση που έκανε το ενδιαφέρον της να ζοηρέψει· αν δεν έκανε λάθος, ο Αλβανός βασιλιάς δεν ήταν απλώς φίλος με τη συνοδό του αλλά ερωτευμένος μαζί της. Ήταν μια αίσθηση που βασιζόταν μόνο στο ένστικτό της, η οποία όμως, όταν τελείωσε η βραδιά, είχε γίνει πια βεβαιότητα. Όταν χώριζαν, η Κολέτ είχε βεβαιωθεί πλέον ότι ο αρρενωπός βασιλιάς ήταν βαθιά ερωτευμένος με τη Λετονή βαρόνη κι αναρωτήθηκε πολλές φορές τι της είχε βρει.

Λίγες ημέρες αργότερα, οι δυο κοπέλες συναντήθηκαν ξανά και η Κολέτ δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβει αν αυτό είχε γίνει τυχαία ή αν το είχε επιδιώξει η άλλη. Κατέληξαν στο *Καφέ Σε-ντραλ** πίσω από την Όπερα, όπου και πέρασαν πολλές ώρες, κι

* Αυτό το παρσόκ και με στοιχεία γοτθικού ρυθμού καφέ αποτελούσε τόπο συνάντησης της αυστριακής διανοήσης και των καλλιτεχνικών ρευμάτων της εποχής. Σε αυτό σύχναζε και ο Χίτλερ κατά τις επισκέψεις του στη Βιέννη.

αυτό αποτέλεσε την αρχή μιας αληθινής και πολύ στενής φιλίας που αναπτύχθηκε γρήγορα ανάμεσά τους. Μιας φιλίας που, όπως συνειδητοποίησαν αργότερα, την είχαν ανάγκη και οι δύο – ίσως για διαφορετικούς λόγους η καθεμιά. Πολλές φορές μπορούσαν να περπατούν μαζί χωρίς να λένε λέξη. Άλλες φορές πάλι άφηναν τις λέξεις και τις σκέψεις τους να ρέουν, χωρίς να χρειάζεται να τις ζυγίζουν ή να τις μετρούν. Μα και σαν ερχόταν ξανά η σιωπή, ακόμη κι αυτή ήταν τόσο εύγλωττη, επειδή μπορούσαν πια να βλέπουν η μία μέσα από τα μάτια της άλλης. Κι όταν χώριζαν, έπειτα από πολλές ώρες στο αγαπημένο τους *Καφέ Σεντροάλ*, ή έπειτα από περίπατο πλάι στο Δούναβη, σκέφτονταν πως σε μια φιλία σαν τη δική τους υπάρχουν φορές που τις αληθινές συζητήσεις τις κάνει η σιωπή, επειδή δε μετράνε πάντα αυτά που λέγονται αλλά αυτά που ποτέ δε χρειάζεται να ειπωθούν.

Ωστόσο, παρά τη στενή φιλία που είχε αναπτυχθεί ανάμεσά τους, υπήρχαν στιγμές που η Κολέτ αδυνατούσε να καταλάβει τι συνέβαινε στην ψυχή της φίλης της. Ήταν τότε που η Δωροθέα γινόταν ξαφνικά σιωπηλή και αποστασιοποιημένη, δίχως όμως η σιωπή της να γίνεται ενοχλητική. Εκείνες τις στιγμές διακρίνονταν λεπτές, φευγαλέες ρυτίδες γύρω από τα νεανικά της μάτια, ρυτίδες που έλαμπαν μ' ένα γλυκό φως κάτω από τα κυματιστά, ξανθά μαλλιά της. Η Κολέτ είχε ήδη σχηματίσει την άποψη ότι ο χαρακτήρας της φίλης της ήταν ένα παράξενο κράμα από αντιφατικά συναισθήματα: από ενθουσιασμό και περίσκεψη, από απλότητα κι επιφυλακτικότητα, από τρυφερότητα και δύναμη. Ακόμη, είχε αντιληφθεί ότι ακριβώς αυτός ο χαρακτήρας την έκανε να είναι αφοσιωμένη στους φίλους της χωρίς όμως να επιδιώκει να τους επιβληθεί. Σε αυτό το σημείο βρισκόταν και η γοητεία της: στην ικανότητά της να νιώθει τους άλλους, κάτι που είχε πολύ μεγάλη αξία, μια και η ίδια έδειχνε συχνά τόσο επιφυλακτική.

Η Κολέτ είχε προβληματιστεί πολλές φορές με αυτή την πλευρά του χαρακτήρα της φίλης της, δε θέλησε όμως ποτέ να γίνει αδιάκριτη ρωτώντας την. Σιγά σιγά, είχε καταλήξει στη λογική σκέψη ότι εκείνη η συγκρατημένη μελαγχολία που διέθετε και η

οποία είχε τραβήξει την προσοχή της από το βράδυ κιόλας που την είχε πρωτοδεί οφειλόταν στο γεγονός ότι βρισκόταν σε διάσταση –χωρίς να έχει πάρει διαζύγιο– με το σύζυγό της, Πέτερο ντε Ροπ, ο οποίος ζούσε με τα δυο παιδιά του στη Βιέννη. Η Δωροθέα δεν της είχε εκμυστηρευτεί ποτέ τους βαθύτερους λόγους για τους οποίους είχε εγκαταλείψει τη συζυγική στέγη, η Κολέτ όμως ήταν σίγουρη ότι εάν κάποια στιγμή το έκανε, θα είχε πολύ σοβαρά και ακλόνητα επιχειρήματα ενάντια σε όλες εκείνες τις συμβατικότητες που ίσχυαν στους κύκλους της.

Από τις πρώτες ημέρες της φιλίας τους, η Λετονή της είχε εξομολογηθεί ότι ο βασιλιάς της Αλβανίας προσπαθούσε να την πείσει να τον ακολουθήσει στην Αλβανία και να ζήσει μαζί του στο παλάτι, στα Τίρανα. Εκείνη ακόμη δεν το είχε αποφασίσει, όμως κάποια ημέρα, σε μια από τις επισκέψεις του στη Βιέννη, θα τον συνόδευε όταν εκείνος θα επέστρεφε στην πατρίδα του. Δεν ήταν ερωτευμένη μαζί του, όμως αυτός ήταν ο πιο σίγουρος –ίσως και ο μοναδικός– τρόπος να εξασφαλίσει μια άνετη ζωή και όχι μόνο. Έτσι, στο τελευταίο ταξίδι του Αχμέτ Ζώγου στην αυστριακή πρωτεύουσα, η Λετονή βαρόνη αποχαιρέτησε τη φίλη της και τον ακολούθησε στα Τίρανα.

Ένα χρόνο αργότερα, η Κολέτ έλαβε μια επιστολή από τη φίλη της. Η έκπληξη που δοκίμασε ήταν πολύ μεγάλη, επειδή η επιστολή είχε ταχυδρομηθεί από την Αθήνα ενώ εκείνη θεωρούσε δεδομένο ότι η φίλη της ζούσε στα Τίρανα. Η Δωροθέα, ωστόσο, έγγραφε ότι έμενε πια στην Αθήνα, και μάλιστα ότι είχε εγκατασταθεί στην Κηφισιά, σε μια πανσιόν, την οποία διηύθυνε η Έμι Σολτς, ρωσικής καταγωγής όπως και η φίλη της. Δεν έδινε όμως καμία εξήγηση σχετικά με το πώς και το γιατί άφησε τα Τίρανα για να έρθει στην Αθήνα.

Η Κολέτ σάσπισε τόσο που για αρκετές στιγμές ξέχασε τον κυριότερο λόγο για τον οποίο η φίλη της της έστειλε τούτο το γράμμα. Όταν ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της, το διάβασε ξανά, ύστερα το δίπλωσε και για κάποια λεπτά παρέμεινε συλλογισμένη.

Η Λετονή βαρόνη την πληροφορούσε ότι σ' ένα αρχοντικό, σε σχετικά μικρή απόσταση από την πανσιόν στην οποία είχε εγκατασταθεί, ζούσε μια οικογένεια, η οποία είχε ένα κοριτσάκι οκτώ χρόνων. Οι γονείς της μικρής ζητούσαν να βρουν μια κοπέλα, η οποία θα μιλούσε τη γαλλική, για να μείνει εσωτερική μαζί τους, με σκοπό να μάθει το κοριτσάκι τους να μιλάει αυτή τη γλώσσα. Ως απαραίτητη προϋπόθεση όμως έθεταν τον όρο η κοπέλα να μη γνωρίζει ούτε μία λέξη ελληνικά, για να μιλάει πάντα μόνο γαλλικά στο παιδί τους, ώστε να μάθει σωστά την ξένη γλώσσα. Αν λοιπόν –κατέληγε το γράμμα– η Κολέτ δεν είχε βρει ακόμη μια δουλειά που θα την ικανοποιούσε, θα μπορούσε να σκεφτεί την περίπτωση αυτή. Στο υστερόγραφο την πληροφορούσε ότι ο μισθός ήταν πάρα πολύ ικανοποιητικός κι ότι είχε αποκρύψει το γεγονός πως η φίλη της ήταν μισή Ελληνίδα.

* * *

Η Κολέτ σήκωσε τη μοναδική, πολυβασανισμένη βαλίτσα της και, πριν ξεκινήσει κατά την κατεύθυνση όπου –όπως της είχε πει ο οδηγός του ταξί– βρισκόταν το αρχοντικό που αποτελούσε τον τόπο προορισμού της, έστρεψε το βλέμμα κατά τον ουρανό κι ύστερα άφησε τη ματιά της να πλανηθεί ολόγυρα. Ήταν μια γλυκιά ημέρα, η τελευταία του Οκτώβρη του 1933, μια ημέρα που κρατούσε ακόμη κάτι από τη ζέση του καλοκαιριού. Ο ήλιος είχε αρχίσει να γέρνει από ώρα κι ο ουρανός απλωνόταν πολύ ψηλά πάνω της σαν διάφανος, γαλάζιος θόλος, ξεπλυμένος από τη βροχή που έπεσε κατά το απομεσήμερο. Ο ελαφρύς άνεμος ερχόταν από τα δυτικά σπρώχνοντας κάποια αραιά συννεφάκια, που χρωματίζονταν απαλά από λιγόζωες ηλιαχτίδες. Στα δεξιά της δημοσιάς –απ' όπου τόση ώρα δεν είχε περάσει ούτε ένα αυτοκίνητο– γυάλιζαν τα τηλεγραφικά σύρματα πάνω στους τηλεγραφόστυλους. Από κάπου μακριά το αγέρι έφερνε στ' αυτιά της τον ήχο από κουδούνια προβάτων κι ύστερα ακούστηκε το αλύχτισμα κάποιου σκυλιού. «Πρέπει να βιαστώ... σε λίγο θα αρχί-

σει να σκοτεινιάζει», μονολόγησε η κοπέλα κι άρχισε να ανηφορίζει κατά την κατεύθυνση όπου της είχε υποδείξει ο ταξιτζής.

Ο δρόμος που ακολουθούσε ήταν ελαφρώς ανηφορικός και έπειτα από λίγο είχε αρχίσει να λαχανιάζει. Τα πόδια της γλιστρούσαν πάνω στο υγρό σκυρόδεμα, κάνοντας το βάδισμα περισσότερο κουραστικό. *Αν με περίμενε κάποιος στον σιδηροδρομικό σταθμό, δε θα ήμουν τώρα αναγκασμένη να κάνω τούτη την πεζοπορία, κι ούτε θα είχα δώσει τόσα χρήματα στο ταξί, σκεφτόταν καθώς ανηφορίζε αγκομαχώντας.* Την άλλη στιγμή χαμογέλασε με την ίδια τη σκέψη της. Αστείο πράγμα! Ποιος θα ερχόταν να την προϋπαντήσει στον σιδηροδρομικό σταθμό; Μήπως τάχα η κυρία Λέοντος Σερέτη; Ή ο ίδιος ο κύριος Λέων Σερέτης; «Θα μπορούσαν όμως να έστειλαν το σοφέρ τους», είπε μεγαλόφωνα τούτη τη φορά τη σκέψη της. Ύστερα χαμογέλασε και με αυτή τη σκέψη. Κανένας άρχοντας δε θα έκανε κάτι τέτοιο για μια κοπέλα που έπαιρνε στην υπηρεσία του, έστω κι αν αυτή ήταν ξένη κι ερχόταν από την άλλη άκρη του κόσμου. Αυτό την πόνεσε, όμως την άλλη στιγμή είπε μέσα της ότι ναι, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια κοπέλα που πήγαινε να μπει στην υπηρεσία κάποιων πλούσιων αρχόντων κι ότι το καλύτερο που θα είχε να κάνει από δω κι εμπρός ήταν να φροντίσει, από τούτη κιόλας τη στιγμή, να μην το ξεχνάει. *Μακάρι τουλάχιστον να ευαρεστηθούν να μου δώσουν τα χρήματα που πλήρωσα στο ταξί, σκέφτηκε αμέσως μετά.*

Ένας άντρας φάνηκε ξαφνικά να έρχεται προς το μέρος της από μια στροφή του δρόμου από την αντίθετη κατεύθυνση και η Κολέτ θέλησε να τον ρωτήσει πόσο μακριά ήταν ακόμη το αρχοντικό του Σερέτη, όμως σαν να γύρισε απότομα κάποιος διακόπτης μέσα της, συγκρατήθηκε κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή και δε μίλησε ελληνικά. Ο άνθρωπος δεν κατάλαβε τι του έλεγε η ξένη στη γλώσσα της, όταν όμως τον ξαναρώτησε, κάτι φάνηκε να καταλαβαίνει στο άκουσμα της λέξης «Σερετής» και αποκρίθηκε ότι, αν συνέχιζε στον ίδιο δρόμο ανάμεσα στα πυκνά πεύκα, όπως τώρα, θα συναντούσε το σπίτι μπροστά της, εκατόν

πενήντα με διακόσια μέτρα πιο πάνω. Ύστερα, όντας βέβαιος ότι η ξένη δεν είχε καταλάβει γρι, ανασήκωσε τους ώμους σαν να ήθελε να δηλώσει ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο και συνέχισε το δρόμο του.

Η Κολέτ έπαιζε πολύ πειστικά το ρόλο της. Για κάποιες στιγμές παρέμεινε ακίνητη, έχοντας μια έκφραση απογοήτευσης στο πρόσωπο, και τον κοίταζε που απομακρυνόταν. Ήταν σίγουρη ότι κάποια στιγμή θα έστρεφε να την κοιτάξει. Όταν τον είδε ξαφνικά να γυρίζει, να σταματά κι ύστερα να τεντώνει το χέρι και να της δείχνει κατά την κατεύθυνση όπου οδηγούσε ο δρόμος, τότε χαμογέλασε αμήχανα δήθεν κι αποφάσισε να συνεχίσει κατά κει.

Να κάτι που έχω χρέος να θυμάμαι, άρχισε να λέει μέσα της. Αυτό που παραλίγο να γινόταν τώρα δεν πρέπει να γίνει ποτέ. Είμαι Γαλλίδα, μόνο Γαλλίδα, και μιλώ μόνο γαλλικά. Ούτε λέξη ελληνικά. Η φίλη μου το ξεκαθάρισε πως η κυρία Λέοντος Σερέτη θέλει μια Γαλλίδα για την κόρη της που να μη γνωρίζει ούτε λέξη ελληνικά. Ψέματα θέλει λοιπόν η κυρία Σερέτη; Ψέματα θα της λέω, αν και δεν μπορώ να καταλάβω αυτή την παραξενιά. Στο κάτω κάτω, δεν πρέπει να σκοτίζομαι με τις παραξενιές των πλουσίων. Φτάνει να κάνω καλά τη δουλειά μου, να μιλάω μόνο γαλλικά στη μικρή... αλήθεια, πώς να τη λένε; Ίσως σ' αυτή την υπόθεση της παραξενιάς της κυρίας Λέοντος Σερέτη να έδωσα μεγαλύτερη σημασία απ' όση θα έπρεπε, ίσως και να την παραφούσκωσα με σκέψεις ανόητες, από την αγωνία μου και μόνο να αρπάξω αυτή τη δουλειά... Να προσέχω μόνο να μην κάνω το λάθος που λίγο έλειψε να κάνω πριν, κι ό,τι κι αν ακούω εκεί όπου πηγαίνω, να ξεχάσω ότι είμαι μισή Ελληνίδα. Πρέπει να αισθάνομαι ολότελα Γαλλίδα.

Στη σκέψη αυτή ο παλιός κόσμος της, αυτός με τη μητέρα της, την τύλιγε μ' ένα σύννεφο από αναμνήσεις που έμοιαζαν με το κουτί της Πανδώρας, μέσα στο οποίο ήταν και η ίδια κλεισμένη και που δε θα 'πρεπε ποτέ να το ανοίξει για όσο χρόνο θα 'μενε σε κείνο το αρχοντικό. Τόσες θύμησες, απίστευτα όμορφες και

αβάσταχτα οδυνηρές, αναπόσπαστο μέρος μιας ζωής που είχε σταματήσει εδώ και σχεδόν πέντε χρόνια, τις οποίες θα κρατούσε μέσα της ίδιες κι απαράλλαχτες όπως τότε που τις ζούσε.

Καθώς προχωρούσε αγκομαχώντας κι αλλάζοντας κάθε τόσο το χέρι που κουβαλούσε την παλιά βαλίτσα, έβλεπε ξανά με τη φαντασία της το αρχοντικό του Σερέτη, για εκατοστή ίσως φορά από τότε που άρχισε το ταξίδι της από τη Βιέννη. Το έβλεπε σαν κάστρο ονείρου σε κάποιο παραμύθι, κάτι απόμακρο, απίθανο, ρομαντικό, κι άλλοτε σαν κάτι συνδεδεμένο με κάποιους φόβους. Μπορεί βέβαια να μην ήταν έτσι, όμως εκείνη έτσι το έβλεπε. Όταν ξαφνικά σε μια στροφή του δρόμου πρόβαλε μπροστά της και πολύ κοντά στο μέσον ενός ξάγναντου, στάθηκε ακίνητη, σαν να είχε προσκρούσει σε τοίχο, και βάλθηκε να το παρηρθεί.

Ήταν πολύ μεγάλο, επιβλητικό, και φαινόταν από μακριά ότι ήταν καινούργιο. Στα μπαλκόνια του τα σιδερένια κάγκελα είχαν ένα όμορφο τιρκουάζ χρώμα. Στο πρώτο πάτωμα τα παντζούρια ήταν ανοιχτά, αφήνοντας να φαίνονται πολύχρωμες κουρτίνες πίσω από τα τζάμια. Στις βεράντες του πολύχρωμα λουλούδια πρόβαλλαν εδώ κι εκεί μέσα από γλάστρες.

Η Κολέτ ένιωσε ξαφνικά έναν ανεξήγητο φόβο. Μια παγωμάρα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της μπροστά σ' αυτό το άγνωστο, όπου είχε έρθει με τη θέλησή της. Για μια στιγμή μετάνιωσε, την αμέσως επόμενη όμως σκέφτηκε ότι τέτοιοι λογισμοί ήταν μεγάλη κουταμάρα και διασχίζοντας με αποφασιστικά βήματα την απόσταση που τη χώριζε από την κύρια είσοδο, χτύπησε το ρόπτρο της πόρτας, κρατώντας ασυναίσθητα την ανάσα της.

Πριν καλά καλά σβήσει ο ήχος από το χτύπημα, άκουσε βήματα πίσω από την πόρτα. Κάποιος ερχόταν προς το μέρος της κι ήταν σίγουρη ότι άκουγε ψηλά τακούνια να χτυπούν πάνω στο μάρμαρο του πατώματος. Ήταν βέβαιη ότι το πάτωμα θα ήταν μαρμάρινο κι ότι εκείνη που ερχόταν να ανοίξει θα ήταν μια όμορφη, περιποιημένη και καλοντυμένη γυναίκα, ενώ την ίδια στιγμή σκεφτόταν για τον εαυτό της ότι θα είχε σίγουρα την ίδια ταλαι-

πωρημένη όψη με την παλιά βαλίτσα της που δε θα μπορούσε να δείξει, μέσα στο λουσάτο περιβάλλον του αρχοντικού μόλις άνοιγε η πόρτα, ότι κι εκείνη κάποτε είχε γνωρίσει καλύτερες ημέρες.

Τα βήματα σταμάτησαν, ακούστηκε το τράβηγμα κάποιου σύρτη, ύστερα η πόρτα άνοιξε και στο άνοιγμα φάνηκε μια καλοφτιαγμένη, λυγερή, ξανθιά κοπέλα, ντυμένη με μαύρη φούστα και μαύρο εφαρμοστό πουλόβερ. Κοίταξε την Κολέτ μ' ένα βλέμμα που της φάνηκε κάπως εχθρικό, κι ύστερα η ματιά της έπεσε στην παλιά βαλίτσα που βρισκόταν ακουμπισμένη στο έδαφος, χωρίς να κάνει την παραμικρή κίνηση όχι μόνο για να βοηθήσει την ξένη σηκώνοντας τη βαλίτσα της, μα ούτε να παραμερίσει καν από το άνοιγμα της πόρτας για να την αφήσει να περάσει μέσα.

«Μπονσουάρ», είπε δειλά η Κολέτ, μουνδιασμένη από τούτη την αναπάντεχα ψυχρή υποδοχή. Η άλλη δεν ανταπέδωσε το καλησπέρισμα, ίσως και να μην κατάλαβε τι σήμαινε η λέξη που είχε εκστομίσει η ξένη, και εξακολουθούσε να παραμένει ακίνητη σαν άγαλμα στο άνοιγμα. Η Κολέτ είχε σασιώσει κι αναρωτιόταν για την επόμενη κίνησή της, όταν μια φωνή έσπασε τη σιωπή που είχε πέσει ανάμεσά τους: «Τι συμβαίνει, Αναστασία; Γιατί στέκονται ακίνητοι και δε βοηθάς τη μαντμουαζέλ Ντικλό να περάσει;»

Από τη θέση όπου στεκόταν η Κολέτ δεν είχε αντιληφθεί καμιά ανθρωπινή παρουσία κοντά στην ξανθιά κοπέλα κι ένιωσε να ξαφνιάζεται σ' εκείνο το άκουσμα. Στύλωσε το βλέμμα προς τα εκεί απ' όπου είχε ακουστεί η φωνή, αλλά χρειάστηκε να περάσουν κάμποσα δευτερόλεπτα ώσπου να ξεχωρίσει μια σκιά να ξεπροβάλλει μέσα από τους υπόλοιπους ίσκιους που γέμιζαν το χώρο και να έρχεται προς το μέρος τους με γρήγορα αλλά παρόλληλα ανάλαφρα βήματα. Τόσο γρήγορα κι ανάλαφρα που τη μια στιγμή δεν ήταν παρά μια σκιά και την άλλη είχε φτάσει και στεκόταν μπροστά της μια γυναίκα που δε θα μπορούσε να ήταν άλλη από την κυρία Λάουρα Σερέτη. Ύστερα, βλέποντας την ξανθιά κοπέλα να κάνει δυο βήματα μπροστά και να σηκώνει τη βαλίτσα της, βεβαιώθηκε ότι είχε μαντέψει σωστά.

«Είναι έτοιμο το δωμάτιο της μαντιμουαζέλ Ντικλό;» ρώτησε πάλι η οικοδέσποινα.

«Μάλιστα, κυρία».

«Ωραία. Πήγαινε λοιπόν πάνω τη βαλίτσα της και μετά έλα να συνοδεύσεις και την ίδια, για να την κατατοπίσεις». Όλη αυτή την ώρα δεν είχε απευθυνθεί καθόλου στην Κολέτ ούτε είχε ρίξει καν ένα βλέμμα προς το μέρος της, σαν να αδιαφορούσε ολότελα για την παρουσία της. Η παγερή κομψότητα προσωποποιημένη, σκέφτηκε η Κολέτ, με τα μάτια καρφωμένα πάνω στη Λάουρα Σερέτη. Την έβλεπε πολύ καθαρά σαν να στεκόταν μέσα σ' ένα φωτεινό κύκλο, καθώς το μοναδικό φως που ήταν αναμμένο πίσω της φώτιζε μόνο το κέντρο του χολ και πύκνωνε τις σκιές στον υπόλοιπο χώρο.

Ήταν αναμφισβήτητα όμορφη, με εκείνο το σπάνιο είδος της ομορφιάς που πολύ λίγο φαίνεται να επηρεάζεται από το χρόνο. Θα ήταν γύρω στα πενήντα, όμως χρειαζόταν πολύ μεγάλη προσοχή για να διακρίνεις τις πολύ ελαφρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα της. Έχει πάνω της μια γνήσια ομορφιά, σκεφτόταν η Κολέτ, καθώς κοίταζε το ωραίο σχήμα του προσώπου και τις γραμμές των χροτάφων, τα καλογραμμένα φρύδια και την ανάλαφρα σηκωμένη άκρη της μύτης. Το μακιγιάζ της ήταν απεργάδιαστο και μόνο τα χείλη της παραήταν σαρκώδη. Το χρώμα των ματιών της ήταν απροσδιόριστο, κι αυτό ίσως τα έκανε να φαίνονται πιο όμορφα και το βλέμμα της να δείχνει κάπως ανεξιχνίαστο. Όταν επιτέλους στράφηκε στην Κολέτ, που εξακολούθουσε να παραμένει όρθια έξω από την πόρτα, η κοπέλα είδε τα φρύδια της να υψώνονται αγέρωχα πάνω από τα βλέφαρα.

«Καλώς ήλθατε, μαντιμουαζέλ Ντικλό, στο σπίτι μας. Περάστε, σας παρακαλώ. Περάστε κι όταν θα έρθει η ώρα να γυρίσετε ξανά στον τόπο σας, εύχομαι να αφήσετε λίγη από την ευτυχία που φέρατε ερχόμενη».

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού αλλά και πριν αναχωρήσει από τη Βιέννη, η Κολέτ είχε αναρωτηθεί πολλές φορές για το πώς θα μπορούσε να συνεννοείται με τον κύριο και την κυρία Σερέ-

τη, από τη στιγμή που ήταν υποχρεωμένη να υποκρίνεται ότι δε γνώριζε την ελληνική γλώσσα. Τώρα άκουγε, με απέραντη έκπληξη, την κυρία Λάουρα Σερέτη να της μιλάει γαλλικά και σκεφτόταν ότι το πρόβλημα της επικοινωνίας που την απασχολούσε είχε λυθεί κατά τον πιο απροσδόκητο αλλά και καλύτερο τρόπο. Ύστερα σκέφτηκε ότι η κυρία της –και δεν τη γοήτευε καθόλου η ιδέα πως από δω και μπρος με αυτό τον τρόπο θα έπρεπε να σκεφτόταν την κυρία Σερέτη– χρησιμοποιούσε σωστά τις λέξεις, έστω και με κάποια δυσκολία, η προφορά της όμως ήταν κυριολεκτικά φρικτική. Σίγουρα, αυτός θα ήταν ο λόγος που την είχε κάνει να αναζητήσει κάποια Γαλλίδα, ώστε να μάθει σωστά τη γλώσσα η κορούλα της.

Η ξεσπη υποδοχή της οικοδέσποινας καταλάγιασε τους όποιους φόβους της κοπέλας, ωστόσο η κυρία Σερέτη δεν έκανε καμία κίνηση για να την πλησιάσει· εξακολουθούσε να στέκεται ακίνητη στο άνοιγμα της πόρτας, σαν να είχε μαρμαρώσει σε αυτή τη στάση του καλωσορίσματος. Τη στιγμή όμως που περνούσε το κατώφλι, έκανε μια αυθόρμητη κίνηση προς το μέρος της, σαν να είχε πρόθεση να την αγκαλιάσει, μα αντί για αγκάλιασμα την έπιασε από το μπράτσο τόσο δυνατά που την πόνεσε. Ύστερα, κρατώντας την πάντα από το μπράτσο και βαδίζοντας δίπλα της, την οδήγησε στο σαλόνι.

Μέσα στα λίγα λεπτά που είχαν περάσει από τη στιγμή που διάβηκε το κατώφλι της κύριας εισόδου μέχρι που έφτασαν στο κέντρο του σαλονιού, η κοπέλα είχε σαστίσει, μένοντας κυριολεκτικά άναυδη, από την απίστευτη πολυτέλεια που κυριαρχούσε στο χώρο. Είχε απορροφηθεί σε τέτοιο βαθμό απ' όσα αντίκριζαν τα μάτια της που δεν είχε παρατηρήσει το αντρικό κεφάλι πίσω από την ψηλή ράχη της πολυθρόνας, μπροστά στο αναμμένο τζάκι όπου τριζοβολούσαν τα κούτσουρα. Ούτε είχε ακούσει τίποτε άλλο πέρα από το τριζοβόλημα των ξύλων. Έτσι, όταν άκουσε τον ήχο από τις ρόδες της πολυθρόνας που έστρεφε προς το μέρος τους και είδε ξαφνικά τον άντρα που σηκωνόταν όρθιος, όσα αισθήματα είχαν ταράξει την ψυχή της ή την είχαν εντυ-

πρωσιάσει σαρώθηκαν μεμιάς σαν ξερά φύλλα από μια ριπή ανέμου. Εκείνη τη στιγμή η Κολέτ ένα μόνο σκέφτηκε: αυτός ο άνθρωπος ήταν ο ωραιότερος άντρας που είχε δει ποτέ στη ζωή της. Άκουσε τη γυναίκα δίπλα της να λέει «ο άντρας μου» κι ύστερα είδε ένα χαμόγελο να φωτίζει ελκυστικά τη μορφή του. Την ίδια στιγμή είχε την ακαθόριστη αίσθηση ότι η φωνή της Λάουρα Σερέτη, καθώς έκανε τις συστάσεις, ήταν γεμάτη ένταση, σαν τον ήχο μιας παρατεντωμένης χορδής.

«Καλώς ήλθατε, δεσποινίς Ντικλό, στο σπίτι μας», είπε ο άντρας δίνοντάς της το χέρι και η γυναίκα του μετέφρασε τα λόγια του χωρίς να απαλύνει τον τόνο της δικής της φωνής.

Η Κολέτ εξακολουθούσε να έχει την ίδια απροσδιόριστη αίσθηση ότι οι στιγμές ήταν γεμάτες ένταση. Η ματιά της πηγαίνοίθε από το πρόσωπο της γυναίκας στο πρόσωπο του άντρα και για άλλη μια φορά σκέφτηκε ότι εκείνος θα ξεχώριζε πάντα όπου κι αν βρισκόταν. Ο Λέων Σερέτης, που τώρα την κοίταζε έχοντας τα καλογραμμένα χείλη του τραβηγμένα από ένα ελαφρό σφίξιμο που πρόσθετε κάποια κουρασμένη φινέτσα και ομόρφαινε ακόμα πιο πολύ τα σπάνια χαρακτηριστικά του, ήταν ένας μεγαλόσωμος, ωραίος, δυνατός άντρας, που κατάφερε, χωρίς να λέει λέξη, να σβήνει κάθε άλλη παρουσία γύρω του.

Η Κολέτ ήλπιζε να είχε καταφέρει να κρύψει την ταραχή που ένιωσε στο αντίκρισμά του, στο φιλικό χαμόγελό του και στο σφίξιμο του χεριού του, όμως από κάποια στιγμή και μετά δεν ήταν καθόλου σίγουρη, καθώς κάθε φορά που έστρεφε το βλέμμα στη Λάουρα Σερέτη, την έβλεπε να την παρατηρεί διεισδυτικά, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει τι γινόταν στην ψυχή της. *Αντιλήφθηκε ότι για μια στιγμή έχασα την αυτοκυριαρχία μου μόλις αντίκρισα τον άντρα της, σκέφτηκε και αμέσως αναρωτήθηκε μήπως αυτό που είχε κάνει το χαμόγελό του να χαθεί και να δώσει τη θέση του σ' εκείνο το παράταιρο σφίξιμο των χειλιών του ήταν το ενδεχόμενο να είχε διακρίνει κι ο ίδιος την ταραχή της.*

«Ας καθίσουμε», έσπασε επιτέλους τη σιωπή η Λάουρα, που είχε αρχίσει να βαραίνει ανάμεσά τους, μιλώντας γαλλικά. «Η

δεσποινίς θα είναι κουρασμένη έπειτα από τόσο μακρινό ταξίδι. Ας καθίσουμε λοιπόν», ξαναείπε κοιτάζοντας τον άντρα της και μιλώντας ελληνικά αυτή τη φορά.

Λίγη ώρα αργότερα, η Κολέτ είχε αρχίσει να νιώθει εκείνο το σφίξιμο στην ψυχή της να μεγαλώνει, όχι μόνο γιατί καινούργιες εντυπώσεις και ερωτηματικά πολιορκούσαν αδιάκοπα το νου και τα μάτια της, μα και επειδή όσο περνούσε η ώρα δεν αισθανόταν πολύ άνετα μαζί τους. Η Λάουρα της έδειχνε κάποια πλευρά του χαρακτήρα της που ήθελε να την κάνει να φαίνεται καλοσυνάτη και ευχάριστη, όμως, παρά την ευγένειά της, έμενε πάντα τόσο κλειστή και απρόσιτη, που δε σε άφηνε όχι μόνο να την πλησιάσεις αλλά ούτε και να την καταλάβεις ως άνθρωπο. Η Κολέτ έβλεπε καθαρά ότι δεν έκανε καμία προσπάθεια να έρθει κοντά της, και είχε αρχίσει να πιστεύει ότι αυτή ήταν η τακτική της. Μάλιστα, αναρωτιόταν μήπως όχι μόνο την κρατούσε σκόπιμα σε απόσταση, αλλά ήθελε να της δώσει να το καταλάβει.

Ωστόσο, από κάποια στιγμή και μετά, αισθανόταν εξίσου μπερδεμένη με τη –εδώ δυσκολευόταν να βρει την κατάλληλη λέξη– στάση, τη συμπεριφορά του Λέοντος Σερέτη απέναντί της. Ήταν αλήθεια ότι με τις ερωτήσεις που της έκανε έδειχνε να ενδιαφέρεται πραγματικά για τη ζωή της και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έμεινε μόνη στον κόσμο, όμως κάποιες φορές φαινόταν να αδιαφορούσε ολότελα για τις απαντήσεις και αποτραβιόταν σ' ένα δικό του κόσμο, πριν καλά καλά κάνει τη μετάφραση η γυναίκα του. Η στάση του αυτή –τόσο εμφανής που καταντούσε απαράδεκτη– την οδήγησε να σκεφτεί ότι βασάνιζαν το μυαλό του σοβαρότερες έννοιες από τη ζωή και τις δυσκολίες που είχε αντιμετωπίσει μια κοπέλα η οποία μόλις έμπαινε στην υπηρεσία του. Αποτραβήχτηκε λοιπόν κι εκείνη στη θέση της κι άρχισε να εύχεται να μην αργούσε η στιγμή που θα 'ρχόταν η Αναστασία για να την οδηγήσει στο δωμάτιό της.

Άξαφνα, μια ιδέα καρφώθηκε στο μυαλό της, σαν να σήμανε συναγερομός μέσα της. Ήταν κάτι απροσδιόριστο, όμως είχε την αίσθηση ότι ο Λέων Σερέτης, ακόμη και τις στιγμές που φαινό-

ταν να αποτραβιέται, σαν αφηρημένος, στον κόσμο του, ακόμη και τότε τα μάτια του έμεναν καρφωμένα πάνω της έντονα και την αναμετρούσαν. Αισθάνθηκε να παγώνει σ' αυτή τη σκέψη. Μέσα σε μία και μόνο στιγμή βεβαιώθηκε ότι η αφηρημάδα του Σερέτη όση ώρα την παρατηρούσε οφειλόταν στο γεγονός ότι διέκρινε κάτι στη στάση και την προσωπικότητά της που, αν δεν ήταν πέρα από κάθε λογική, θα 'λεγε ότι τον απασχολούσε και τον προβλημάτιζε. Λίγο νωρίτερα είχε παρερμηνεύσει τη στάση του και είχε σκεφτεί πως έδειχνε σαν να φοβόταν τη γυναίκα του, όμως τώρα ήταν βέβαιη ότι η ίδια του δημιουργούσε κάποια ερωτηματικά. Ένωσε ξαφνικά σαστισμένη και ολότελα αδύναμη.

Ύστερα, όλα άλλαξαν εντελώς αναπάντεχα. Το γοητευτικό χαμόγελο φάνηκε ξανά στα χείλη του Λέοντος Σερέτη, τα μάτια του έπαψαν να την αναμετρούν, καθώς το βλέμμα του έγινε απίστευτα τρυφερό και η φωνή του απέκτησε μια μοναδική γλυκύτητα, χωρίς να πάψει να την κοιτάζει. Και η Κολέτ άκουγε τη γυναίκα του να μεταφράζει κατά λέξη τα λόγια του.

«Όπως φαίνεται, Λάουρα αγάπη μου, η απίστευτα ανόητη και επιπόλαιη φίλη σου, η Έμι Σολτς, δικαίωσε επιτέλους την ύπαρξή της και την εμπιστοσύνη σου στην κρίση της συστήνοντάς μας τη δεσποινίδα Ντικλό για δασκάλα της Αμαλίας μας. Τόση ώρα που μιλάμε, σας παρακολουθώ και –ας μου επιτραπεί η έκφραση– σας μελετώ, δεσποινίς Ντικλό. Έχω μια παράλογη ευαισθησία στο θέμα αυτό· δε θέλω να έχω την παραμικρή αμφιβολία για το ποιος είναι στην πραγματικότητα αυτός που βρίσκεται απέναντί μου. Είναι πράγματι αυτός που δείχνει ή αυτός που επιδιώκει να δείχνει; Τόση ώρα λοιπόν σας μελετώ, κάτι για το οποίο είμαι βέβαιος ότι δεν πέρασε απαρατήρητο από εσάς. Θέλετε να μάθετε σε ποιο συμπέρασμα κατέληξα; Ακούστε το: ειλικρινά πιστεύω ότι είμαστε αληθινά τυχεροί που σας βρήκαμε, δεσποινίς Ντικλό, και με μεγάλη μας χαρά σας καλωσορίζουμε στο σπίτι μας. Ελπίζουμε ότι δε θα δυσκολευτούμε να σας κάνουμε να νιώθετε εδώ σαν στο σπίτι σας, ή μάλλον είναι καλύτερα να το πω όπως το αισθάνομαι, όντας βέβαιος ότι έτσι το

αισθάνεται και η γυναίκα μου· ελπίζουμε λοιπόν πως το σπίτι μας θα γίνει και δικό σας σπίτι».

Η Κολέτ τα είχε χάσει. Δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ήταν αλήθεια αυτά που άκουγε, έπειτα από τις σκέψεις που έκανε μέχρι τη στιγμή που ο κύριος Σερέτης άρχισε να μιλάει. Μεμιάς όλοι οι φόβοι και όλες οι ανησυχίες γλίστρησαν από πάνω της.

«Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ κι εσάς και την κυρία Σερέτη. Είστε πολύ ευγενικοί. Και πολύ καλοί. Είμαι χαρούμενη, είμαι ευτυχισμένη που βρίσκομαι εδώ, κάτι που το οφείλω στη φίλη μου, τη Δωροθέα ντε Ροπ».

«Την έχουμε γνωρίσει. Διαμένει στην πανσιόν της φίλης μου Έμι Σολτς», τη διέκοψε η Λάουρα.

«Μάλιστα. Το ξέρω. Έλεγα λοιπόν ότι είμαι ευτυχισμένη που, έπειτα από τόσες δύσκολες καταστάσεις που έζησα, είχα την τύχη να έρθω εδώ και σας υπόσχομαι ότι θα κάνω ό,τι μπορώ για να μείνετε ευχαριστημένοι από εμένα».

Ξαφνικά, αισθανόταν τον κόσμο δικό της. Είχε ξαναβρεί τη σιγουριά της και όλη η ένταση, η αγωνία και τα άσχημα προαισθήματα που τη βασάνιζαν λίγη ώρα πριν είχαν εξαφανιστεί και είχαν σβήσει σαν κακό όνειρο. Ο κύριος και η κυρία Σερέτη ήταν ένα ωραίο και γοητευτικό ζευγάρι. Ήταν σίγουρη ότι θα την αγαπούσαν όπως θα τους αγαπούσε και εκείνη. Ακόμη, είχε αρχίσει ήδη να χαίρεται προκαταβολικά που θα ζούσε σ' ένα τόσο όμορφο σπίτι και θα ανήκε και πάλι –έστω και από την ταπεινή της θέση– σε μια οικογένεια. Έβλεπε ότι την κοιτάζαν γελαστοί και οι δύο, σαν να μάντευαν τα συναισθήματα από τα οποία κατακλυζόταν, και πήρε περισσότερο θάρρος.

«Πότε θα δω την Αμαλία; Έτσι δεν είπατε ότι λένε το κοριτσάκι σας;» ρώτησε. Είδε το βλέμμα που αντάλλαξαν, είδε και τη φευγαλέα αλλαγή στην έκφρασή τους μα δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία.

«Είναι λίγο αδιάθετη σήμερα και κοιμάται τούτη την ώρα», άρχισε να λέει η κυρία Σερέτη και, βλέποντας την Αναστασία να μπαίνει στο σαλόνι, συνέχισε κοιτάζοντας την Κολέτ: «Η Ανα-

στασία θα σας οδηγήσει τώρα στο δωμάτιό σας. Θα θέλετε ασφαλώς να ξεκουραστείτε και να κάνετε το μπάνιο σας. Και στις εννέα θα δειπνήσουμε μαζί».

Μπροστά η Αναστασία και πίσω η Κολέτ ξεκίνησαν για τη μαρμάρινη σκάλα που οδηγούσε στο πάνω πάτωμα.

Είχαν διανύσει τη μισή απόσταση όταν η Κολέτ άκουσε τον Λέοντα Σερέτη να λέει στη γυναίκα του: «Κι όμως, αγάπη μου, δεν είναι καθόλου απίθανο να κάναμε ένα πολύ μεγάλο λάθος». Είχε μιλήσει αργά και πολύ καθαρά, τονίζοντας μία μία τις λέξεις του, με την άνεση του ανθρώπου που λέει κάτι μπροστά σε κάποιον που δε μιλάει –και συνεπώς δεν καταλαβαίνει– τη γλώσσα του. Εκείνη τη στιγμή, η κοπέλα δεν κατάλαβε το κρυμμένο νόημα πίσω από αυτές τις λέξεις, ένιωθε όμως τα μάτια του καρφωμένα στην πλάτη της και διαισθάνθηκε ότι, όποιο κι αν ήταν το νόημά τους, αυτά που είχε ξεστομίσει την αφορούσαν. Ύστερα, ήταν και κάτι άλλο που, περισσότερο κι από τα ίδια τα λόγια, την έκανε να χάσει στιγμιαία το έδαφος κάτω από τα πόδια της: όλη εκείνη η γλυκύτητα και η τρυφερότητα στη φωνή του αφεντικού της καθώς της μιλούσε, μόλις λίγα λεπτά πριν, είχαν χαθεί και τώρα στο ηχώχρωμα της φωνής του υπήρχε κάτι που έμοιαζε με τον ήχο που αφήνουν τα παγάκια καθώς κουδουνίζουν μέσα σε κρυστάλλινο ποτήρι. Μέσα σε μια στιγμή, όλη η καλή διάθεση και η ευτυχία που είχε νιώσει καθισμένη απέναντί του χάθηκαν κι ένας ανομολόγητος φόβος για κάτι άγνωστο κι αόρατο, μα όμως υπαρκτό, πήγε να τη λυγίσει. Ξαφνικά αισθάνθηκε και πάλι τόσο αδύναμη και μόνη σ' ένα περιβάλλον ξένο και άγνωστο. Κατάφερε, ωστόσο, να διατηρήσει την αυτοκυριαρχία της και να συνεχίσει να βαδίζει πίσω από την Αναστασία, χωρίς να ανακόψει το βηματισμό της, έτσι ακριβώς όπως θα έκανε εάν πράγματι δεν καταλάβαινε λέξη από την ελληνική γλώσσα.

Ποτέ της δεν είχε φανταστεί ότι θα έμενε σ' ένα τόσο ωραίο δωμάτιο, σκέφτηκε αμέσως μόλις μπήκε. Το δωμάτιο βρισκόταν στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Μια μεγάλη μπαλκονόπορτα έβγαζε σ' ένα ευρύχωρο μπαλκόνι, με θέα σε όλη την πευκόφυτη πλαγιά.

Στην Αθήνα του μεσοπολέμου, μιας εποχής ρομαντισμού, κοινωνικών αντιθέσεων αλλά και διπλωματικών ζυμώσεων λόγω της επικείμενης υπογραφής του Βαλκανικού Συμφώνου, η Λετονή βαρόνη Δωροθέα ντε Ροπ βιώνει με πάθος την κάθε στιγμή της ζωής της. Ρωσικής καταγωγής, ατίταση, αγέρωχη και φιλόδοξη, άφησε τη Βιέννη όπου ζούσε με τον άντρα της και βρέθηκε στα Τίρανα, ερωμένη του βασιλιά της Αλβανίας, Αχμέτ Ζώγου.

Θαρραλέα και ρισοκίνδυνη, πίστευε ότι δεν την άγγιζε τίποτα, μέχρι τη στιγμή που ερωτεύτηκε, έτσι όπως μόνο μία φορά στη ζωή της ερωτεύεται μια γυναίκα· και τότε μπλέχτηκε με τη δέησή της στα δίχτυα της τουρκικής κατασκοπείας, προκειμένου να ακολουθήσει στην Αθήνα τον μεγάλο και μοναδικό έρωτά της.

Στο πλάι της, πολύτιμη φίλη και συμπαραστάτριά της η Ελληνογαλλίδα Κολέτ, δασκάλα γαλλικών στην πολυτελή βίλα της οικογένειας Σερέτη, ζει τον δικό της έρωτα με τον γοητευτικό Αλέξανδρο, χωρίς να υποψιάζεται ότι και η ίδια έχει πέσει θύμα ενός σατανικού σχεδίου...

Μια αληθινή ιστορία, ένα συγκλονιστικό ερωτικό, διπλωματικό και αστυνομικό δράμα στην Αθήνα του 1934, που δείχνει ότι όσο κι αν αλλάζουν οι εποχές οι άνθρωποι παραμένουν πάντα ίδιοι.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ 400.000 ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-797-6

9 789604 537976

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 08273

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ